

zákona k exekučnímu řádu zůstaly v platnosti dosavadní zákonné předpisy o vymáhání daní a jiných dávek k veřejným účelům, pak jiných povinností, které zákonem na roveň jsou postaveny daním co do vymáhání, jakož i takových pohledávek státní pokladny, o nichž rozhodovali a jež likvidovati jest přikázáno správním úřadům. Se zřetelem na toto ustanovení zákona vyslovila ministerstva financí a vnitra nařízením ze dne 9. prosince 1901, čís. 77.347 věstníku min. financí čís. 195, že ustanovení §§ 250 až 252 ex. řádu mají platnost také při výkonu správních exekucí, že tedy politické úřady jsou povinny starati se o to, by při výkonu exekucí k vydobytí daní, poplatků a jiných veřejných dávek bylo dbáno přesně oněch ustanovení zákona. Z toho plyne, že rozhodování podle §§ 250 až 252 ex. ř. je svěřeno výhradně oněm správním úřadům, které exekuci nařizují a provádějí, a že soudy nemají míti vliv na chod tohoto řízení, pročez pořad práva je v této příčině vyloučen, pokud nejde o výjimku v zákoně (čl. III. uvoz. zák. k ex. řádu) vyslovenou. Takovou výjimkou jediné jest ustanovení třetího odstavce právě uvedeného článku III., podle něhož pro domáhání se práv k předmětům politickou exekucí dotčeným (§ 37 ex. řádu) mají výlučnou platnost předpisy civilního řádu soudního a exekučního řádu. Zároveň jest tato výjimka dokladem správnosti řečeného právního názoru, k čemuž přistupuje ještě úvaha, že při zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. dlužno postupovati nejen na návrh, nýbrž i z úřední moci, že rozhodnutí musí předcházeti výsledk stran, pokud už není pravoplatného rozhodnutí o nepřipustnosti exekuce, a že kdyby rozhodování mělo příslušet také soudům, byla by tím ohrožena jednotnost a bezpečnost dvojakého rozhodování. Právním tedy poukázala finanční prokuratura v rekursu k ustanovení čl. III. uvoz. zák. k ex. řádu, že jde v tomto případě o politickou exekuci, na kterou soud nemá vlivu kromě oné dotčené, tuto však nedopadající výjimky. Jiná jest otázka, zdali v návrhu ohrožené strany vyličené skutečnosti ospravedlňují závěr, že, co ona nazývá »nárokem«, je skutečně nárokem podle § 381 ex. řádu, k jehož zajištění mohlo by býti povoleno navrhané zatímní opatření. K otázce této dlužno odpověděti záporně, neboť to, čeho se ohrožená strana domáhá, zákazu městského úřadu pro obecní dávky v B. pokračovati v exekuci, jest v podstatě odložením exekuce (§ 43 ex. řádu), jehož v exekučním řízení soudním může býti docíleno pouze za předpokladů §§ 42 a 44 ex. ř. Bylo by tedy povolení zatímního opatření takového druhu pouze nedovoleným obcházením velících předpisů exekučního řádu, podle kterých jediné odložení exekuce může býti dosaženo. Ukázal se tedy dovolací recurs bezdůvodným (srv. rozh. Gl. U. N. F. 2990).

Čís. 8136.

Nikoliv okolnost, že pozůstalost jest předlužena, má v zápětí případný zánik neb obmezení pohledávky pozůstalostního věřitele, když na ni pozůstalostní jmění nestačí, nýbrž onen účinek má dědicova přihláška s výhradou inventáře (odevzdání pozůstalosti s touto výhradou) a může

dědic tuto skutečnost uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř. proti exekuci vedené proti němu k vydobytí pozůstalostní pohledávky.

(Rozh. ze dne 14. června 1928, R II 128/28.)

Rozsudkem ze dne 7. dubna 1926 byl uznán Šimon F. povinným zaplatiti československému eráru 237.000 Kč. Šimon F. napotom zemřel a pozůstalost byla odevzdána Sidonii F-ové, proti níž byla povolena eráru exekuce ku vydobytí oné pohledávky. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Sidonie F-ová na eráru zrušení exekuce, tvrdíc, že exekuce jest nepřipustná vzhledem k § 802 obč. zák., ježto se žalobkyně přihlásila k pozůstalosti podmíněčně a to po vydání exekučního titulu. *Procesní soud* první stolice žalobu zamítl, maje za to, že tu nejde o skutečnost, nárok věřitelův zrušující nebo zastavující, která by bývala nastala teprve po vzniku exekučního titulu, totiž rozsudku ze dne 7. dubna 1926, jenž jest exekučního řízení základem. *Odvolaací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl. *Důvody*: Jde o to, zda žalobkyně v žalobě uplatňuje skutečnosti zrušující nebo zastavující nárok obsažený v rozsudku (§ 35 ex. ř.). K této otázce jest přisvědčiti. Žalobkyně jako pozůstalá vdova přihlásila se k dědictví po dlužníku Šimonu F-ovi podmíněčně a byla jí pozůstalost odevzdána. Ovšem opomenula žalobkyně navrhnouti svolání věřitelů, takže ručí celým svým jměním, avšak jen za to, že pozůstalostní věřitelé obdrží zaplacení, pokud pozůstalost stačí (§ 815 obč. zák.). Podle toho není žalobkyně povinna platiti všechny pozůstalostní dluhy ze svého jmění, nýbrž ručí svým jměním jen za to, že všichni pozůstalostní věřitelé obdrží podle zákona poměrné zaplacení, pokud pozůstalostní jmění k tomu stačí. Jest tedy odevzdání pozůstalosti skutečností, která nároky pozůstalostních věřitelů zrušuje, pokud podle zákona nedošly úhrady z pozůstalostního jmění (§ 35 ex. ř.). Správně tudíž domáhá se žalobkyně návrhem na zrušení exekuce povolené proti ní žalovanému eráru nepřipustnosti této exekuce a jejího zrušení, stane-li se tento výrok pravoplatným (§ 35 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Nelze přisvědčiti rekurentce v názoru, že skutečností její nárok proti žalobkyni zrušující jest předluženost pozůstalosti po Šimonu F-ovi a nikoli dědická přihláška žalobkyně k této pozůstalosti s výhradou soupisu, pokud se týče odevzdání pozůstalosti žalobkyni s touto výhradou a že ježto skutečnost ta, předlužení pozůstalosti, nebyla, ač mohla býti, ve sporu o zaplacení vymáhané nyní pohledávky žalobkyni uplatňována, nemá žaloba podle § 35 ex. ř., opírající se o to, že pozůstalost ke krytí vymáhané pohledávky nestačí, místa. Nikoli předluženost pozůstalosti má v zápětí případný zánik neb omezení pohledávky pozůstalostního věřitele, když na ni pozůstalostní jmění nestačí, nýbrž účinek ten má dědi-

cova přihláška s výhradou inventáře, pokud se týče odevzdání pozůstalosti s touto výhradou. To jasně praví §§ 801 a 802 obč. zák. Přihlásil-li se dědic k předlužené pozůstalosti bez výhrady inventáře, přecházejí na něho podle § 801 obč. zák. dluhy pozůstalostní bez omezení a on za ně ručí celým svým jměním; omezené ručení do výše pozůstalosti, po případě zánik dluhu nastává toliko podmíněčnou přihláškou, pokud se týče podmíněčným odevzdáním pozůstalosti (§§ 802 a 815 obč. zák.). Žalobkyně přihlásila se k dědictví s dobrodiním inventáře teprve 30. června 1926, odevzdána jí byla pozůstalost s výhradou inventáře až dne 13. srpna 1926, kdežto řízení ve sporu proti Šimonu F-ovi o zaplacení nyní vymáhané pohledávky, do něhož po smrti F-ově žalobkyně nevstoupila, bylo skončeno a rozsudek byl vydán dne 7. dubna 1926. Nastala tedy skutečnost nárok zrušující (omezující), o kterou se žaloba opírá, totiž přihláška s výhradou soupisu, pokud se týče odevzdání pozůstalosti s touto výhradou až po skončení sporného jednání. Podanou žalobu nebylo lze podle toho zamítnouti z důvodu prvním soudem použitého a rekurentkou zastávaného, že skutečnost nárok zrušující nebyla zavčas ve sporu proti Šimonu F-ovi po jeho smrti uplatněna a napadené usnesení, vycházející z názoru tuto vysloveného, není pochybené.

Čís. 8137.

K povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest mimo jiné třeba, by vydobytí nároku navrhovatele bylo ohroženo subjektivním chováním odpůrce, činícím jeho majetek pro navrhovatele nepřístupnějším. Nestačí, že pohledávku bude snad třeba vymáhati ve Francii.

(Rozh. ze dne 14. června 1928, Ř II 187/28.)

Ku zajištění peněžité pohledávky povolil soud první stolice prozatímní opatření, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 379 druhý odstavec ex. ř. lze povolit prozatímní opatření jenom tehdy, osvědčil-li navrhovatel ohrožení svého nároku ve smyslu subjektivním, totiž že jest pravděpodobno, že dlužník podnikne úmyslné jednání, směřující k tomu, by bylo zmařeno věřitelovo uspokojení. V případě, o nějž jde, však navrhovatel takového jednání odpůrcovo ani ne tvrdí, nýbrž odůvodňuje svůj návrh pouze tím, že odpůrce má své stálé bydliště ve Francii a v tuzemsku, že nemá majetku kromě pohledávky, o jejíž zabavení se žádá. Tato okolnost však o sobě nedostačuje k osvědčení subjektivního ohrožení, jež požaduje § 379 ex. ř. Okolnost tato by dostačovala podle § 381 ex. ř. k povolení prozatímního opatření ku zajištění jiných nároků než peněžitých, avšak pro pohledávky peněžité zákon takového výjimečného ustanovení nemá. Ježto tu tedy není této zákonné podmínky, nelze povolit prozatímní opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.